

STUDENT'S LIFE

PROSINEC 2013

MĚSÍČNÍK SPŠS A OA KLADNO

PŘIJDU HNED
DŮL NADĚJE
PÁTEK TŘINÁCTÉHO
ROZHOVOR S PANEM DRHOLCEM

RELAXACE
TALISMAN
TLAČÍTKO PRO ŠTĚSTÍ
ROZHOVOR S JULIANEM ZÁHOROVSKÝM

OBSAH

3. ÚVOD

4. DŮL NADĚJE, PŘIJDU HNED

5. EXPO 58, RELAXACE

6. ROZHOVOR S JULIANEM ZÁHOROVSKÝM

7. TLAČÍTKO PRO ŠTĚSTÍ

8. CELEBRITY Z Kladenska, PÁTEK TŘINÁCTÉHO

9. TALISMAN, ROZHOVOR S PANEM DRHOLCEM

10. MIKULÁŠ

11. ŠKOLNÍ CIFERNÍK, SPORT

KLADNO V PROSINCI

Ani v prosinci neminou Kladno různé akce.

11. 12. od 19:00 se v Domě kultury uskuteční koncert Harlem gospel choir, kde bude zpívat Stevie Wonder.

Na 12. 12. je od 19:30 připraven koncert folk rockové zpěvačky Petry Šany Šanclové. Koncert se koná ve Vinárně Ateliér a vstupné je 80 Kč.

Ve Středočeské vědecké knihovně zazní dne 18. 12. od 19:00 populární vánoční i jiné písně v doprovodu pěveckého smíšeného sboru GAUDIUM.

Kromě koncertu se ve vědecké knihovně bude konat ještě výstava autorských prací Terezy Šormové. K vidění budou školní práce, autorsky vydané knihy, soukromé maličkosti, skici, nerealizované návrhy ilustrací a knižních obálek. Výstava bude k vidění od 24. 12. do 3. 31. 2014.

Úvod

To, že si právě čtete tyto řádky, naznačuje, že jste otevřeli nové, tentokrát prosincové číslo, které je zároveň posledním číslem v roce 2013. Budete si moct přečíst hned dva rozhovory, které jsme pro vás připravili. Čekají vás navíc i dva fejetony, kterým určitě dáte za pravdu.

Někteří z vás ještě nevyplnili dotazník, díky němuž můžete pomoci k zdokonalení našeho školního časopisu. Tímto vás žádáme, aby ti, ke kterým se ještě dotazník nedostal, se pustili do jeho vyplňování. Najdete jej na našich facebookových stránkách nebo na stránkách školy v rubrice „školní časopis.“ Vyplňovat jej můžou nejen studenti, ale i učitelé a veřejnost. Odpovídat, což vám zabere dvě minuty, můžete do 15.12.

Nesmíme opomenout to, že je prosinec. Doufáme, že Mikuláš vám nenadělil jen uhlí, ale i brambory, za které tímto ušetříte na bramborový salát. Dále vám přejeme, aby kapr na talíři měl málo kostí, Ježíšek vám nadělil dárků tolik, kolik si zasloužíte a Silvestr, aby se obešel bez opic. Tímto bychom také chtěli zmínit i to, abyste manipulovali s ohněm, jak u vánočního stromečku, tak při novoročním ohňostroji, bezpečně, abyste se najednou neocitli v nemocnici. A nezapomeňte na to, že ne vždy se vyplácí si dávat novoroční předsevzetí.

Stejně jako minulý rok se naše škola zapojila do projektu, kde můžete i vy pomoci někomu, kdo se ocitl v těžké životní situaci.

Byli bychom rádi, kdyby se každá třída zúčastnila a nasbírala co nejvíce jízdenek z autobusu. I tato jednoduchá věc jako je tato, může pomoci. Většina z vás totiž jezdí (nejen) do školy a ze školy autobusem, a tak místo toho, abyste lístek pohodili někde do odpadkového koše (ano, koše, nikoli na chodník apod.) jej posbírejte a staňte se tak nejpilnější třídou sběračů.

Maturitní ples

Milí spolužáci! Zanedlouho nám začne nový rok a s ním také období plesů.

Tímto bychom vás chtěli pozvat na ten, který se bude konat 25. ledna 2014 od 20:00 hod. v Kulturním domě Kladno. Jedná se o maturitní ples tříd EL4 a S4B. Všichni jste srdečně zváni! Nezapomeňte si slavnostní náladu a společenský oděv.

Kontakty

Šéfredaktor: Honza Maňas, S4B - h.manas18@seznam.cz **Redaktoři:** Jana Hanzalíková, E2 - JanaHanzalikova@seznam.cz, Karolína Rosecká, E4 - ross94@centrum.cz, Katka Černá, E4 - cerna.katy@seznam.cz, Štěpán Sládek, S3 - pepanek.s@seznam.cz, Yicheng Du, T1 - panpan-guo@seznam.cz, Evža Stará, S3 - Evza.Jitka@seznam.cz, Ondra Sýkora, S1 - ondrasykora111@seznam.cz **Grafika:** Lenka Martínková, S4B - lenka608@seznam.cz, Tomáš Randa, T2 - adnarmot@seznam.cz **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Důl Naděje

Důl Naděje, nebo také Hoffnung, jak je občas nazýván, má svou historii rozdělenou do dvou táborů. Záleží na tom, kterému uvěříte vy. Počátek hloubení se podle některých pramenů rýsuje již v roce

1797. Pravděpodobnější je ovšem zmínka o začátku hloubení této jámy, datující se na rok 1813. Na svědomí jej nejspíš má těžař Václav Černý.

Jáma dosáhla hloubky téměř 190 metrů. Dokončena byla v roce 1850, což je až 37 let po začátku hloubení (bereme-li v úvahu začátek hloubení v roce 1813). Je tedy jasné, že v tomto období byly delší přestávky, které zapříčinily právě dlouhou dobu hloubení, než jáma dosáhla konečné hloubky. Důl měl obdélníkový profil.

Po roce 1850 se podnik rozhodla koupit Pražská železniční společnost. Ta roku 1886 ukončila provoz na tomto dole. I přesto, že se důl jmenoval Naděje, a mohl tak naznačovat naději pro lidi, kteří zde našli práci, bylo působení zde velmi krátké. Jáma byla následně hned zasypávána a poslední zabezpečení proběhlo v roce 2009.

Jáma Naděje se nacházela u zahrádkářské kolonie v Kladně Dubí. Dnes jeho pozůstatky, tedy spíše pomníček, můžete hledat na jednom ze soukromých pozemků. Pokud se tedy na již zasypanou jámu Naděje budete chtít podívat, bude lepší, když počkáte na dobu, kdy majitelé pozemku, kde se jáma nachází, budou doma a vy tak nebudete muset mžourat přes branku a kolemjdoucím vysvětlovat, že se jen chcete podívat na bývalý důl Naděje.

Autor: Jana Hanzalíková, E2
Zdroj obrázky: kladnominule.cz

Přijdu hned

Pod tímto nadpisem snad každému vytonula na mysl scéna, kdy jde do suterénu školy, schází svažující se chodbou a za rohem z luxfer vidí papír skřípnutý ve dveřích. Papír, který nese poselství „přijdu hned“. Slovíčko *hned* tak rázem dostává několik významů, ale ani jeden neodpovídá faktu brzkého návratu. Pokud nešťastník chce jísti, či popíjet, má smůlu, musí si počkat. Má-li tento nešťastník volnou hodinu a silnou potřebu uspokojit své gurmánské potřeby, musí čekat na přestávku. Možná předpokládá, že když počká na zvonění

oznamující konec přestávky, bufet se vyprázdní a on bude mít volné pole působnosti ve výběru pochutin. Třeba příště! Papír, ač se dotyčný cestou modlil a možná potichu šeptal slůvko prosím, trčí neoblomně ve dveřích. Hladovec jdoucí ze čtvrtého patra si pak místo odpočinku a koupě něčeho malého k snědku musí dopřát výstup zpět, nechce-li číhat, než se paní s bílou zástěrou do občerstvení navrátí, což stejně bývá krátce před další přestávkou.

Heroický výkon představující scházení a vycházení celkem pěti

pater, si dopředu každý dobře rozmyslí. Myslím, že by na každém patře mohla být umístěna svítilna. Ta by měla barvu zelenou a červenou a její světlo by signalizovalo zpřístupnění místnosti, která poskytuje potravu.

Je pravděpodobné, že svítilna nebude a my, kteří máme zkušenost s papírkem, si musíme odstát frontu, než na nás dojde řada. Musíme pevně věřit v možnost, že papírek ve dveřích není a usměvavá paní v bílé zástěře se nás zeptá: „Tak co to bude?“

Autor: Honza Maňas, S4B

Slavná restaurace Expo 58, která se nachází v pražských letenských sadech, byla původně sestavena za jiným účelem.

Od 17. dubna do 19. listopadu 1958 se v belgickém hlavním městě Bruselu konala celosvětová výstava s názvem Expo 1958. Na této výstavě bylo celkem 52 zemí z celého světa, včetně naší republiky. V té době byla naše republika známa pod názvem Československo.

Na výstavě se prezentovali jedni z našich nejznámějších sochařů, umělců, architektů jako např. Vincenc Makovský, který přispěl sochou s názvem Nový věk. Dále se výstavy zúčastnili Jindřich Santyr, Jiří Trnka, Antonín Kybal, Stanislav Libenský a Jan Kotlík, kteří navrhovali část výstavy s názvem „Jeden den v Československu.“

ji nově zrekonstruovali a otevřeli pro veřejnost. Nyní slouží jako kancelářská budova.

Expo 58

Tuto část výstavy navštívilo z celkových 42 milionů návštěvníků asi 6 milionů, avšak největší pozornost upoutala restaurace Expo 58, která nese název výstavy. Její oblíbenost byla vysoká díky její jednoduchosti, jak v designu, tak ve výstavbě.

Restaurace byla po ukončení výstavy rozebrána a převezena do Prahy, kde až do současnosti zůstala stát. Za minulého režimu se stala vzorem pro svobodu slova a názoru člověka na svět. Několik desetiletí byla bohužel zavřena a postupně chátrala. Na začátku 21. století

Autor: Ondra Sýkora, S1
Zdroj:estav.cz

Relaxace

Už jste někdy zažili ten pocit přetažení, pocit, že už je toho všeho vážně moc, že potřebujete prostě vypnout? Určitě mnozí z vás ano. A právě v tomto období sychravého počasí, přehřel povinností a to jak ze školy, tak z práce nebo brigád. Proto vám teď přinášíme pár rad, jak ulevit duši i tělu.

Masáž

Jeden z neoblíbenějších způsobů, jak vypnout a užívat si příjemné chvíle. Dokáže uvolnit jak tělo, tak díky uvolnění svalů přichází i navození příjemného pocitu, který pohladí vaši duši. Na výběr je veliké množství technik, od klasické masáže vonnými olejičky, po masáže lávovými kameny. Nebo prostě masáž od drahé polovičky, která je mnohdy tou nejlepší. Stačí si jen vybrat, co právě vám sedne. Takovou lepší, nadstandardní masáží je wellness. To už je spíš pro náročnější mlsné jazýčky.

Pohyb

Některým se možná vžila do podvědomí představa o relaxaci, která vypadá tak, že proleží celý den u televize nebo tak podobně. Ovšem relaxace pohybem je kolikrát tou nejlepší variantou, jak ulevit tělu i duši. Větší fyzická námaha pomůže mozku uvolnit potřebné látky a navíc vybijete přebývající energii.

Posezení s knihou

Není nad to sednout si jen tak s oblíbenou knihou do vyhřáté postele nebo do vany plné pěny a vypnout. Začíst se do napínavé knihy a zapomenout na všechny problémy okolo. To je vynikající způsob jak zrelaxovat celého člověka.

Dobré jídlo

Potěšte se dobrým jídlem. Jestliže nemáte prostředky na to, jít si posedět nad dobrým vínem do nějaké restaurace, klidně si kupte čokoládu. Je totiž všeobecně známo, že dobré jídlo umí aspoň na chvíli navodit pocit štěstí. Tělo v průběhu toho, kdy si dopřáváte nějakou mňamku, vyplavuje hormon endofin, neboli hormon štěstí.

Autor: Karolína Rosecká, E4

ROZHOVOR S JULIANEM ZÁHOROVSKÝM

Český zpěvák Julian Záhorovský se narodil 12. listopadu 1984 v Pardubicích. Do podvědomí lidí se dostal především díky své účasti v první řadě soutěže Česko hledá SuperStar, která byla vysílána v roce 2004. Na Univerzitě Jana Amose Komenského v Praze vystudoval bakalářský, a později i magisterský, obor Sociální a mediální komunikace. V současné době je mluvčím Pražských služeb. Díky projektu „Řekni drogám NE!“ se již dvakrát stal hostem naší školy.

Jak ses dostal k projektu „Řekni drogám NE!“?

Tak určitě jako slepý k houslím. Hledali někoho mladého, kdo se sám dokáže doprovodit na kytaru a samozřejmě kdo nebere drogy a nebyl s nimi nikdy spojován. Bylo čerstvě po soutěži, tak jsem byl ideální adept, aby ho mladá generace znala. Běží to hrozně rychle a v projektu jsem už 8 let, během kterých jsem projel opravdu celou ČR.

Jak vzpomínáš na soutěž Česko hledá Superstar?.

S odstupem času velmi kladně. Byla i fáze, kdy se za to člověk i trochu styděl, ale to je pryč. Ano, byl jsem tam, to už nezměním, tak proč bych říkal, že ne. Soutěž a život po ní dal člověku vel-

kou kupu zkušeností.

Člověk se musel rychle vyrovnat s tím, že ho znají všude. Spousta lidí si o Vás udělá obrázek, aniž by Vás poznali na živo a s tím se pak hodně těžko bojuje. Dřív jsem si

to hodně bral. Zatím kdo mě opravdu poznal a sedl si se mnou ke stolu, tak poznal, že nejsem zas takový exot, jakého ze mě dělali.

Kdybys mohl, šel bys do takové soutěže znovu?

Tak určitě. Kdybych věděl, že bude už v 1. sérii Hvězdná pěchota, možná bych tam ani nešel. Soutěž je dobrá v tom, že Vás opravdu prověří, na co máte. Musíte zvládnout stres, tlak kolem Vás, rychle se učit nové

písně a třeba i ustát živý přenos, když víte, kolik lidí se na Vás dívá. Ale asi bych tam šel.

Jak se cítíš ve funkci mluvčího Pražských služeb?

Tak určitě dobře. Práce se mi líbí, ale vím, že pár věcí ještě musím samozřejmě zlepšit. Tímto děkuji kolegům za jejich vstřícnost a ochotu.

Čím jsi chtěl být, když jsi byl malý?

Zdá se to jako dobrý vtip, ale popelářem. Vždy jsem jim záviděl, jak se mohou vozit na stupačce a teď se mi to skoro splnilo. Vždy, když chci, vyjdu z kanceláře a jdu si na to jen tak z legrace stoupnout. Ještě ale čekám, že mě kluci na tom nechají se i projet.

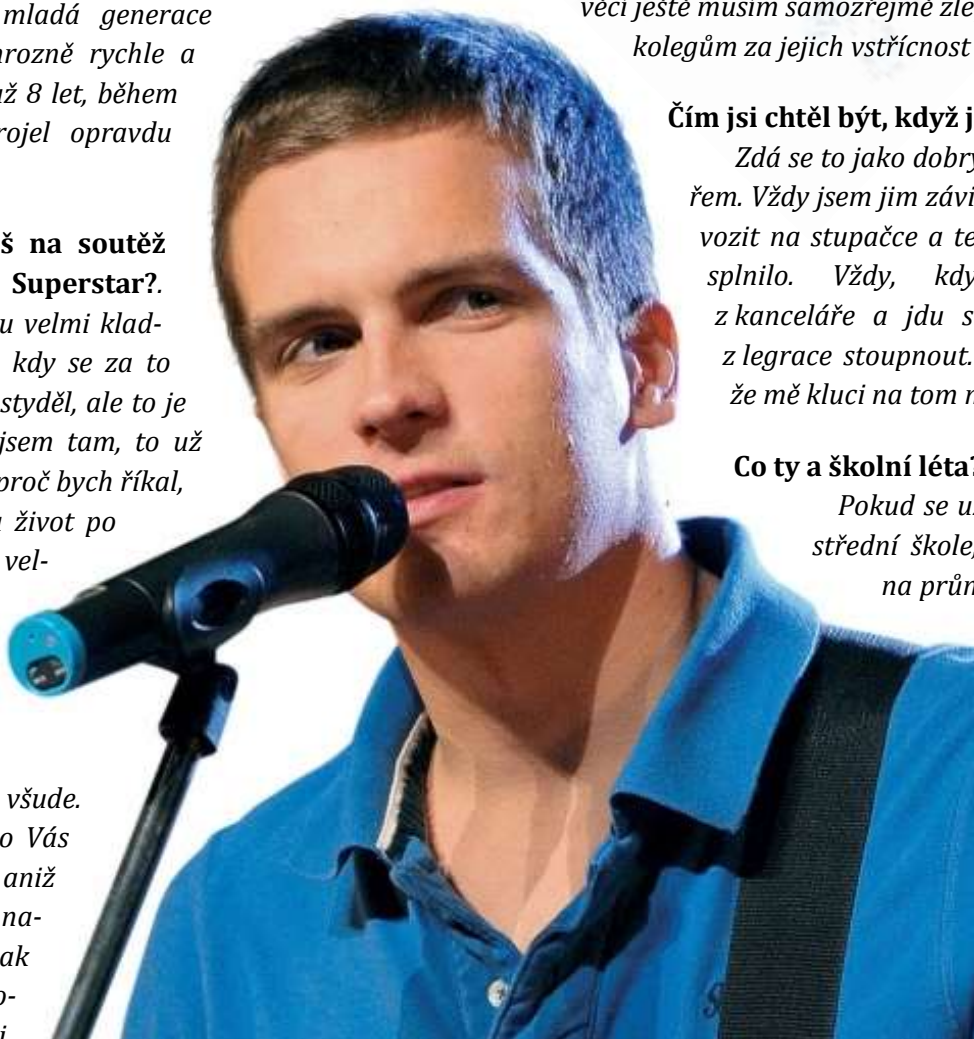
Co ty a školní léta?

Pokud se už budeme bavit o střední škole, tak jsem chodil na průmyslovku, kde byli

(mimo asi 5 holek) samí kluci. Tříská s Vámi puberta a v žilách koluje revoluce, takže ve škole přežíváte a trojky nevidaně slavíte.

Jaký jsi byl vlastně žák?

Já byl vždy šašek a bavič, který se plazil o hodinách po třídě a lidem z předních lavic bral aktovky a dával je do skříní vzadu. Jinak na ZŠ jsem patřil k těm nejlepším. O střední jsem už psal. Ale po celou dobu studií jsem cítil, že i když jsem pořád něco vymýšlel a házel vtipy, tak mě učitelé brali. Věděli, že mám hranice, a když mi naznačili, že jako stačilo, tak jsem se uklidnil. A pokud

mi teklo do bot, dokázal jsem sednout a prostě se věci do školy naučit.

Co bys mohl říct o své kapele Sabrage?

Jen tě opravím – není to moje kapela, ale s Ladzem, Mattem a Tadeášem naše kapela. Kapela funguje něco přes dva roky. Je to koníček, který se pomalu začíná rozvíjet. Hrajeme už Majálesy a větší festivaly po boku velkých jmen (No Name, Lenka Dusilová, nebo třeba Vladimír Mišík a ETC). Nechceme jít cestou bulváru. Je to poctivá muzika se vším všudy – hádky a občas i klidně prázdné sály. Kapela jde prostě od podlahy, jako vše ostatní. Nikde žádná protekce. Je to ale rokenrol.

Jaký názor máš na současnou situaci v médiích?

Čím jsem v nich déle, tím zjišťuji, jakou mají ohromnou sílu a vliv. Lidé lehce podlehnou, neb stále věří, že to, co se napíše, musí být pravda. Je to takový začarovaný kruh. Lidé čtou, co je v médiích, a média píšou o tom, co lidi chtějí – viz kauzy s rodinou s rybím příjmením. Moc tomu nerozumím, že to někdo čte a dokonce se o tom pak baví. Média jdou samozřejmě čím dál tím víc po senzaci. Honba za senzací by neměla překročit určitou míru slušnosti a lidskosti.

Měl jsi ty osobně nějaký problém s bulvárem?

Tak určitě ne. Dával jsem si velký pozor, kde co dělám. Nechtěl jsem být známý díky kauzám, a tak jsem se na večírcích moc nepředváděl, od toho tam byli jiní a já jim to přál. Přišlo mi to ale dost ujetý. Svým postojem jsem se stal pro bulvár nezajímavý. Pamatuji si z jednoho večírku, kdy mi bulvární fotograf řekl, ať na svého kamaráda Jirku Mádlu namířím banánem a on nás do příštího čísla dá. Řekli jsme mu, jestli je normální, a šli jsme pryč. Za týden vyšel s banánem někdo jiný.

Na co se od tebe/tvé kapely v blízké době můžeme těšit?

. Ode mě mohu slíbit, že žádný skandál nečekejte a od kapely se můžete těšit na nové písně, které pomalu dáváme dohromady a zařazujeme je na koncerty. Mrkněte na naše facebookové stránky SABRAGE a budeme rádi, pokud kliknete na tlačítko „To se mi líbí“.

Jak by měl vypadat tvůj ideální život?

Samozřejmě zdraví, rodina a KLID. To je víc než všechny peníze světa.

Autor: Kateřina Černá, E4

Zdroj: img.superspy.cz

Tlačítko pro štěstí bych nazval taková ta kulatá mačkátko, co jsou připevněna na sloupech se semaforem, údajně poskytující možnost rychlejšího naskočení zeleného panáčka, čímž usnadní, urychlí a pomohou přechodu přes vozovku šrafovanou bílými pruhy. Nesmysl. Od doby, co dojíždím do školy na Kladno, jsem se nesetkal s případem, kdy četnost zmáčknutí snad o trochu zrychlila existenci zeleného muže. Když už chci být tím, kdo si na zeleného skřítku počká, musím doufat, že semafor funguje, čímž si občas nejsem jist například u skřítku stojícího na křižovatce mezi vědeckou knihovnou a autobusovým nádražím.

Stojím tak doufajíc, že brzy budu moci přejít. Když mě však míjí druhá etapa dopravních prostředků spolu s jejich řidiči, jenž na mě s rozzářenými úsměvy hledí, přestávám věřit, že se zhlédnu se zeleným mužem. Ve mně tak koluje otázka, mám-li si najít jiný, a třeba lepší semafor, či jestli mám zůstat věrný tomuto. Vítězí druhá možnost, jelikož když už jsem si odstál dobu zde, nebudu se přesouvat. Čekám tedy. Tlačítko, které má funkci urychlení příchodu zeleného panáčka, máčkám jako jedinec. Časem jej mačkám jako dav čítající dvacet osob, přesto, že čekám sám. Čekám dál. Čekám a po třetím míjení dopravními prostředky s mou osobou po nějaké době nastává akt skoro nemožný. Zelený muž! Jsem natolik na vážkách, zda zelenost muže není jen můj myšlený výmysl, či chyba ukazatele. S doufáním, že je vše v „pořádku,“ vykračuji vítězoslavně na bílou zebru. Procházím tak kolem čel aut, před kterými mám zrovna přednost já. Užívám si ten pocit, kdy si mohu vykračovat, a ostatní musí čekat, nechtějí-li mne srazit, s čímž si občas nejsem jist. Někdy bych se nejraději vrátil na začátek a přechod znovu přešel, abych si dostatečně po dlouhé chvíli čekání užil ten pohyb. Pohyb nohou. Pohyb nohou, které došlapují na bílé obdélníky. Těžko uvěřitelný fakt stal se skutečností. Já přecházím. Jsem v polovině přechodu a zelený muž se schoval za rudého, toho tolik nenáviděného. Nemám rád zeleného, jelikož přijde zřídkakdy. Toho rudého však ještě o trochu víc, jelikož o jeho přízeň nikdo nestojí, on je zde však nejčastěji. Řidiči z pravé strany vjíždí na přechod a ukazují, že je červená. Ti řidiči, co mají osobní zkušenost s putováním po kladenských přechodech, jsou tak laskaví, že mne nechají přejít. Jiní

Tlačítko pro štěstí

však netrpělivě s těžkou nohou nad pedálem túrují své vozy. Působivé. Bohužel, pro ně, nejsem požívačem nápoje RedBull, a tak se musí spokojit s mým pohybem po zemi, přechodu. I přesto, že jdu rychle, jdu v obavě o jejich ztrátu trpělivosti, rychleji. Vybíhám na rantl chodníku, který je pro mě, co by plavce, pevninou po rozbouřené vodě plné žraloků.

Jsem na druhé straně, jsem živ a mé nohy jsou stejně dlouhé jako před startem k bližšímu přemístění se k zelenému muži a já si mohu oddychnout, že jsem zas jednou měl tu trpělivost a odstál jsem si tento přechod. Jsem šťasten.

Horší je, když se mnou jde občan staršího věku, jehož nohy nejsou rychlé jako nohy mé. Takový občan musí věřit v lidskou duchapřítomnost a spoléhat se na to, že zelená nepřeskočí v červenou.

Někdy jsou přechody opravdu cestou k poznání svých možností.

Autor: Honza Mañas, S4B

Celebrity z Kladenska

Jaromír Jágr (1972)

Tento český hokejista v době výluky NHL v sezóně 2012/13 zářil v extraligovém klubu Rytíři

Kladno. Dříve v NHL působil v klubech Pittsburgh Penguins, New York Rangers nebo Philadelphia Foyere. Hrál také Kontinentální hokejovou ligu za Avangard Omsk. Vyhrál dvakrát Stanley Cup, pětkrát byl vítězem kanadského bodování a stal se historicky nejlepším Evropanem hrajícím v NHL.

Jan Révai (1974)

Účinkoval v několika muzikálech – Dracula, Romeo a Julie, Carmen, Hair, Pomáda nebo Jo-

hanka z Arku. Slávu mu v roce 2001 přinesla role Šimona v muzikálovém filmu Rebelové. Dlouhou dobu jste ho také mohli vidat v seriálu Rodinná pouta (později Velmi křehké vztahy) v roli Ing. Roberta Krátkého. Nyní exceluje v roli tělocvikáře Aleše Nezvala v seriálu Gympl s (r)učením omezeným.

Tomáš Plekanec (1982)

Tento český profesionální hráč ledního hokeje studoval na naší škole. V současné době hraje

NHL za tým Montreal Canadiens. Zúčastnil se několika mistrovství světa, ze kterých si v roce 2006 přivezl stříbrnou a v roce 2011 bronzovou medaili. V červnu v roce 2011 se oženil se zpěvačkou Lucíí Vondráčkovou, v prosinci téhož roku se jim narodil syn Matyáš.

Autor: Kateřina Černá, E4

Zdroje obrázků:olympic.cz,
novinky.cz

Pátek třináctého

Nemohli jste si nevšimnout, že již v září jsme si prožili pátek třináctého. Měli jste špatný den? Dostali jste svou první 5 v tomto školním roce, obrátil se vám deštník ve větru při tom největším lijáku, vylili jste na sebe pití, či si umazali nové bílé kalhoty právě v tento den? Pak je jasné, že i vám se lepila smůla na paty.

Proč je ale nešťastným dnem pátek, kdy je v kalendářích napsáno číslo 13? K tomuto důvodu je několik vysvětlení. Na Velký pátek byl ukřižován Ježíš Kristus a při Poslední večeři sedělo u stolu přesně 13 hostů, z nichž právě třináctým byl Jidáš, který Ježíše zradil. Židé zase mají v hebrejské abecedě jako třinácté písmeno „m“ kterým začíná slovo *mavet* znamenající v češtině smrt. Dalším vysvětlením může být z 13. října 1307, kdy francouzský král Filip IV. Sličný začal s pronásledováním, zatýkáním a následnými popravami rytířů z řad Templářů, díky čemuž zaniklo několik řádů. Jiným důvodem je zase to, že ve středověku byly popravy chystány právě na tento den, který se nazýval jako popravčí. Na popraviště obvykle vedlo 13 schůdků a uzel smyčky byl obto-

čen též stejným počtem. Navíc se katům ve Velké Británii platilo 13 pencí. I to tedy může být jedno z mnoha vysvětlení. Pro některé země (hlavně latinskoamerické) je ale tento den úplně normální. Ale nebojte, také mají svůj „pátek třináctého“, jen je změna v tom, že oni ho mají v úterý.

V České republice byl roku 1989 založen klub s názvem Sekce 13, který prosazuje pátek třináctého za šťastný den.

Spousta lidí má z tohoto dne nejméně obavy. Některé ale svírá dokonce panický strach, který se nazývá paraskavedekatriafobie, nebo též friggatriskaidekafobie (zkuste si to rychle a správně vyslovit hned napoprvé – mně se to nepovedlo).

Taky pro vás znamená pátek třináctého nešťastný den, anebo naopak? Nezapomínejte, že ve velké míře je vše jen sugesce, a tak pro vás může být tento den jako každý jiný, nebo dokonce nadmíru šťastný. Pro smolaře ale mám špatné zprávy, protože každý rok jsou většinou nejméně 2 pátky s datem 13. Ten další náš čeká už tento měsíc, a tak mám radu pro ty, kteří to špatně snášejí. Nechod'te 13. 12. nakupovat dárky, protože ne všechno se hodí pod vánoční stromeček.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Věděli jste, že nesáhnutí si na Váňu, byl dříve v období zkouškoví a testů, trestuhodný čin? Muži, který stál a stále stojí dnem i nocí, coby stráž školy, v přízemí u dveří, byla připisována magická schopnost. Ten, kdo se ho ráno pro štěstí nedotkl, riskoval bajli.

Musím se přiznat. Když jsem o této skutečnosti slyšel, musel jsem se přesvědčit, zda to „funguje.“ Nevěřím hned tak všemu, ale jde-li o podobnou školní symboliku a tradice, které se předávají ze starších studentů na mladší, jsem pro, aby se udržovaly a nevymizely.

Ráno, než jsem vykonal pravidelnou ranní rozcvičku výšlapem do třetího patra, jsem sáhl na Vánovo levé zápěstí, v němž svírá kus horniny. Samozřejmě jsem tak učinil, až když jsem měl jistotu, že není poblíž živáčka, co by mne mohl vidět. Ono, jak by vypadalo, že jdu osahávat sochu?

Stal se zázrak, fungovalo to! Toho dne jsme psali test ze stavebních konstrukcí a já dostal výbornou. Zvláštní. Neberte však tento vzkaz vážně, zejména pak **Maršíkovci**. Raději Vánovu sílu umocněte učením, jelikož na pana Maršíka je i magie krátká. A pokud se ptáte, pak ano, taktéž vlastní zkušenost.

Takže pokud chcete Vánovu náklonnost ke studentům vyzkoušet, určitě to zkuste. Neberte však, jak jsem již podotkl, jeho schopnosti na sto procent. Raději si vše pojistíte učením, abych pak nedostával anonymy s výhrušnými vzkazy, že je Váno nefunkční. Jde jen o kousíček štěstí.

Tak ráno u Váni!

Autor: Honza Mañas, S4B

Talisman

Rozhovor s panem Drholcem

Ve středu 6. 11. se 4. ročníky zúčastnily literárního pásma z tvorby Bohumila Hrabala, jehož díla jsou k maturitě. Studenti mohli slyšet od pana Drholce, který naši školu za tímto účelem navštívil, několik úryvků z méně známých knížek od Hrabala a také všechny seznámil s životopisem tohoto známého spisovatele. Tato beseda trvala něco málo přes hodinu a každý se u ní nejménou zasmál. My jsme měli ještě tu možnost udělat s panem Drholcem krátký rozhovor.

Znal jste spisovatele Bohumila Hrabala osobně?

Ano, znal. Poznal jsem ho, když jsem dělal kulisáka v šedesátých letech. Pracovali jsme spolu. Nejprve se mi vůbec nezamlouval, ale později jsem si k němu našel cestu a teď, jak vidíte, na něj nedám dopustit. On ale vystřídal hodně zaměstnání, nedělal jen kulisáka. Dokonce pracoval i tady na Kladně v ocelárnách.

Jaké Hrabalovo dílo je Vaše nejoblíbenější?

Mně se líbí většina z jeho tvorby, ale do mých nejoblíbenějších bych zařadil Příliš hlučnou samotu.

Proto jste si vybral toto dílo k přednesu studentům?

Nejen proto. Myslím si, že je to méně známé dílo, které by studenti mohli ocenit více, než kdybych jim povídal o Slavnostech sněženek nebo Postřižínách. To znají z výuky nebo z televize.

Jste pro zfilmování?

Nejsem vyložený odpůrce. Dnešní generace spíše kouká na televizi než do knih. Myslím si ale, že by si to měli i přečíst. V knihách je více než ve filmech.

Bohumil Hrabal, ač nyní slavný spisovatel, propadl a to dokonce několikrát. Co si o tom myslíte?

Nic špatného. Je důkazem toho, že i ten, kdo propadne, se může nakonec stát slavnou osobností. Takže nelámejte si hlavu s tím, když si zopakujete ročník. Třeba se pak dostanete do učebnic a ostatní se o vás budou učit stejně tak jako teď vy o Bohumilu Hrabalovi.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Lucka Horníková, E2

Mikuláš a vše, co k němu patří

Jak to všechno začalo:

Sv. Mikuláš se narodil roku 280/286, není přímo jasno kdy, ve městě Patara. Podle pověstí

prostého lidu a několika písemných zmínek za svého života vykonal mnoho zázračných věcí, proto se mu také někdy říká Mikuláš Divutvořič. Je patronem lékařů, dětí, panen, vězňů a je patronem Ruska a Lotrinska a města Amsterdam, Bari, Barranquilla. V současné západní ateisticko-křesťanské kultuře připadá jeho svátek na 6. prosince a slaví se v podvečer 5. prosince, kdy údajně přináší dětem dárky. Ale kdy to všechno vzniklo? Sv. Mikuláš z Myry se narodil do řecké rodiny chudého obchodníka s rybami a jeho ženy ve městě Patara. Celý svůj mladý život údajně pracoval jako rybář a námořník, a proto někdy bývá spodobňován jakožto patron rybářů a námořníku. V mládí také svůj život zasvětil křesťanské církvi. Bojoval proti nevěřícím a pohanům a za svůj život stihl zničit hned několik pohanských chrámů. Po smrti svého otce měl zdědit majetek a začít ho rozdávat chudým, což také provedl. V té době už měl být údajně

biskupem Myry. Podle dochovaných údajů ho lidé zbožňovali pro jeho dobrosrdečnost a laskavost. Často se prý také účastnil soudů, a proto je často znám jako ochránce neprávem obviněných. Později se stal terčem útoku Galeria a Maxima, kteří naháněli křesťany a byl patrně jimi i vězněn. Zemřel 6. prosince 345/352 v Myře. Den jeho úmrtí připadá na 6. prosince, aby tak nahradil svátek narození římské bohyně lovu Diany. Jeho typickými rysy jsou mitra, berla, tři zlatá jablka, zlaté pruty, pytlíky s penězi, dary chudým, chléb na knize, tři chlapani v kádi s vodou.

Oslavy Mikuláše:

Každému, komu bych řekl slovo Mikuláš, se hned jistě vybaví dětská říkanka: „Mikuláš ztratil plášť, nebo například balíčky a košíky plné sladkostí, malých dárečků a menších hraček, nebo třeba i ovoce. Ale také si mnoho lidí vybavuje, že podle povídaní jejich rodičů Mikuláš údajně nosí zlobivým dětem i pytlíky plné uhlí, nebo kamení. Mikuláš nikdy přeci nechodí sám, vždy ho doprovází čert a

anděl. Svátek se začíná slavit v podvečer 5. prosince. Každé dítě se vždy těší na příchod Mikuláše, ale zároveň si ihned vzpomene, co ho čeká, jestli celý rok zlobil. A je to tu! Najednou se ve dveřích do domu objeví Mikuláš, čert a anděl. Podle tradice vždy dítě přednese nějakou básničku, odsouhlasí, že celý rok bylo hodné a poté od něj dostane dlouho očekávané dárky. Ale Česká republika není jediná země, která tyto svátky slaví. Například v Anglii a v USA chodí jistě velmi známý Santa Claus, jehož jméno vzniklo zkomolením anglického výrazu pro svatého Mikuláše, a to sice Sant Nicolas. Santa Claus však v anglicky mluvících zemích nosí dárky až na Vánoce a vypadá úplně jinak než náš tradiční Mikuláš. Má červeno-bílý oblek, vysoké holínky a červenou čepici s bílou bambulí. Často je také zpodobňován, jak letí po obloze na saních tažených soby.

Autor: Ondra Sýkora, S1

Školní ciferník

Školním ciferníkem jsem nazval článek, který je volným pokračováním novinek z mého projektu **Poznej svou školu!**

Ano, škola měla mít podle původních plánů z roku 1954 na své střeše věž, která

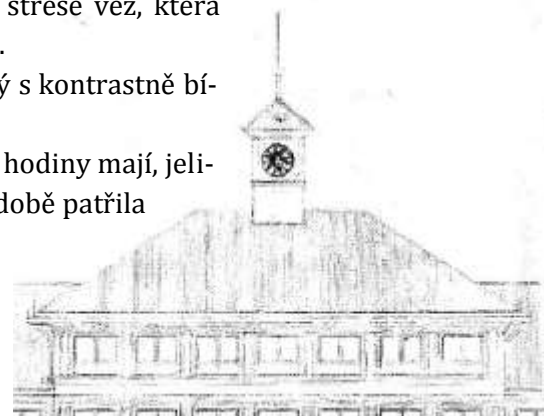
by z každé strany měla nést hodiny, jež by ukazovaly čas svému okolí.

Měly být velké bezmála 2,5 metru a jejich ciferník měl být černý s kontrastně bílými římskými číslicemi a ručičkami.

Bylo by zvláštní mít své hodiny. Byli bychom jediní, kteří takové hodiny mají, jelikož žádná škola na Kladně nic takového nemá. Budova školy by v té době patřila se svou výškou, díky věži, k těm nejvyšším stavbám na Kladně.

Jestli by to dobré bylo, či nikoliv ponechám na každém z vás. Každopádně by to bylo zvláštní.

Autor: Honza Mañas, S4B

SPORTOVNÍ VÝSLEDKY ZA LISTOPAD

Naše škola, tedy přesněji řečeno její studenti, se zúčastnila opět několika sportovních utkání a ani tentokrát se to neobešlo bez úspěchu.

Ve volejbale naši školu reprezentovali jak holky, tak kluci. Obě družstva se dostala na třetí příčku.

Dále se hrál stolní fotbal a ping pong. Zde se studenti naší školy umístili hned na prvním místě.

Ani letos nebyly vynechány šachy. V těch naši studenti vyřadili ostatní družstva a dostali se tak na druhé místo.

Všem, kteří se zúčastnili ať už volejbalu, stolního fotbalu, nebo šachů, gratulujeme k úspěchům, kterých dosáhli!

